

padtárs

A PETŐFI SÁNDOR GIMNÁZIUM KISZ-SZERVEZETÉNEK FOLYÓIRATA

DIÁKLAPOT adunk most kezetekbe, amikor útnak indítjuk ezt az újságot.

„Útnak indítjuk” — olyan egyszerűen hangzik.

Körülbelül egy éve, az akkori III. e. osztályban valami unalmas óra folyt éppen. Egyikünk arra riadt fel, hogy valahonnan hátulról egy papír koppan a padján. Tartalma pár szó csupán:

„Indítsunk osztályújságot! Add tovább!”

A levélke hamar megtelt különböző megjegyzésekkel, s nemsokára megszületett az újság neve is: Padtárs.

De ez régen történt.

Az új Padtársról különösebbet nem kell mondani; itt van kezetekben. Természetesen azt szeretnénk, hogy minél jobb, minél érdekesebb legyen a lap, és ehhez mindenki segítsége kell.

PETŐFI GIMNÁZIUM TANULÓI!
TANPOLGÁROK! PADTÁRSÁK!

Fölfedezett és még föl nem fedezett tehetségek, írók, költők és egyéb szegénylegények!

Itt a nagy alkalom, hogy végre ti is szóhoz juszatok! Ismerje meg műveiteket a nagyközönség is! *Küldjétek be írásaitokat, verseket, novellákat, riportokat!* Írjatok magatokról, osztályotokról! Adjatok tanácsokat: mivel lehetne érdekesebbé tenni a Padtársat!

Jó ötletek van az iskolai élettel kapcsolatban?

Írjátok meg a PADTÁRSNAK!

Nem tetszik valami nektek az iskolában?

Írjátok meg a PADTÁRSNAK!

Nem tudtok valami kérdésre választ kapni?

Kérdezzétek meg a ti újságotoktól!

De hogyan?

Ha leírtátok gondolataitokat, *keressétek meg a tanári előtt elhelyezett Padtárs-Ládát!*

*

Ez az első szám, még csak „kísérleti” újságot olvashattok.

Rajtatok áll, hogy a többi szám érdekesebb legyen.

Az újság munkatársa minden pad-társunk az iskolában.

A Padtárs a ti hangotok, a ti érdekeiteket képviseli.

Legyen jó, színvonalas diáklap a PADTÁRS!

Nosza, elő hát a tollat, papírt, írjátok le gondolataitokat!

Ehhez a munkához kíván sok sikert a

SZERKESZTŐSÉG

KISZ-szervezetünk feladatai a II. félévben

A Kommunista Ifjúsági Szövetség VI. kongresszusa széleskörű és színes akció-programot fogadott el. Ez az akció-program nekünk is útmutatót ad. Ha visszatekintünk elmúlt félévi munkánkra, ennek lényegét a VI. Kongresszus előkészületeiben találjuk. A küldöttértekezletünkön hozott határozatok és munkatervünk tükrében elmondhatjuk: elmúlt félévi munkánk nagyrészt sikeres volt. Második félévi feladatainkat a VI. Kongresszuson elfogadott akció-program, a budapesti, a kerületi és az iskolai küldött-értekezletek határozatai adják.

„Hazánk felszabadulásának 20. évfordulóját, népünk újjászületésének nagy ünnepét mi, fiatalok köszöntjük méltó tettekkel” — így szól az akció-program első mondata. A 20. évfordulót gazdag, sokrétű programmal lehet ünnepelni: pl. megemlékezés a főváros és az ország felszabadulásáról, a felszabadító harcokról készülő dokumentum-film közös megtekintése, iskolai felszabadulási pályázat, Kulturális Szemle stb. Az ünnepségek, megemlékezések ne kampányszerűek legyenek, folyamatosan szervezzük, emeljük ki politikai jelentőségét. Tömegmunka legyen, sokakat mozgósítson, és ne akadályozzon más, folyamatos KISZ munkát.

Nagy hangsúlyt kell fektetnünk a választott vezetők — különösen az elsősök — képzésére. Az alapszervezeti reszort-felelősök továbbképzését folyamatosan oldjuk meg. A tanév végéig három foglalkozás lesz a VB. megfelelő reszortfelelőseinek vezetésével. Nyári vezetőképző táborunk, amelyet a Szilágyi gimnázium KISZ-szervezetével közösen rendeztünk Balatonszabadi—Sóstón, az ellátási és anyagi problémák miatt megszűnik. (A tavaly nyári tábor költségvetése 41 000,— Ft volt!) A kerületi vezetőképző tanács határozata értelmében a kerület középiskolái a nyáron közös egyhetes tábort szerveznek, melyben egy-egy iskola önálló altábort képez.

Az Ifjúság a Szocializmusért mozgalom ötödik évéhez érkezett. A sok új, változatos teljesítési formát minden KISZ tag ismerje meg. Nem ártana taggyűléseken a teljesítési formákat megbeszélni. Az ISZM első követelménye a rendszeres politikai oktatásban való részvétel. Ezt a KISZ szervezeti szabályzata is kimondja. A foglalkozásokat taggyűlésen, KISZ csoportokban és kerekasztal-beszélgetés formájában lehet megtartani, vagy követjük az Ifjúsági Akadémia bevált módszereit. A negyedikes alapszervezetekben a politikai oktatást a nevelési gyakorlatukat végző egyetemisták tartják. Általános tapasztalat, hogy a külpolitikai beszámolók, ha magunk tartjuk, érdektelenekek, unalmasak. Ennek elkerülésére külső előadókat hívunk. Kerületünkben sok intézmény (MTI., Hadtörténeti Múzeum) és a kerületi Pártbizottság ajánlotta fel előadóit. Ha külső előadót hívunk, célszerű két-három alapszervezet tagságát összevonni. Az algériai IX. VIT megrendezése alkalmával taggyűléseken emlékezünk meg a Világifjúsági Találkozók jelentőségéről.

A tavasszal meginduló társadalmi munkában az alapszervezetek rendszeresen vegyenek részt. Az is-

kola tanulói a nyári építőtáborokban mindig becsülettel helytálltak. Az idei építőtáborokban 40 lányt és 80 fiút mozgósítunk. Küldöttértekezletünk határozata 30, ill. 70 főt fogadott el, de a szükséglet növekedett. Fontos az önkéntesség elvének betartása, amely azonban nem zárja ki az agitációt és az építő-tábori munka politikai jelentőségének tudatosítását.

Tanulmányi munkánk fontos területe az oktatás-reform segítsége. Ebben a tanévben a KISZ átvette a szakkörök szervezését és irányítását. A szakkörök tagjainak és titkárainak legfontosabb feladata a szakkörök munkájának népszerűsítése (faliújság, Padtárs), a rendszeres szakköri foglalkozások és a munka tervszerűségének biztosítása. Az áprilisban összeülő budapesti szakköri konferenciára az érdekelte szakkörök pályamunkáikkal jól készüljenek fel. Különösen a pedagógiai szakkört kell támogatnunk, a pedagógus védnökségből adódó feladataink miatt is.

Az úttörő ifi-vezetők, raj- és őrsvezetők ismertesék az úttörők előtt testvérszervezetük, a KISZ szervezeti szabályzatát, céljait, munkáját.

A honvédelmi nevelés érdekében iskolai szinten előadásokat szervezünk a Hadtörténeti Múzeum tudományos kutatóinak segítségével (pl. a második világháborúban használt különleges fegyverek; modern kémelhárítás stb.).

Sport hagyományainkhoz híven tovább kell fejleszteni a tömegsportot. A sportfelelősök rendszeresen tájékoztassák az alapszervezeteket a megbeszéléseken és a szakosztályi értekezleteken hallottakról, a versenyekről, az edzések idejéről. Fokozottan kell felkészülni a fedettpályás atlétikai versenyekre, a tavaszi kerületi, budapesti és országos versenyekre is. A tornaterem és a szerek maximálisan kihasználtak! Vigyázzunk a Sportkör eszközeire, a rongálók ellen lépünk fel!

A szervezeti életet demokratikusabbá kell tennünk, a mozgalmi fegyelmet meg kell szilárdítani. Taggyűléseket legalább havonként kell összehívni, itt ügyeljünk a változatos témákra, de ez ne jelent sen felületességet, elhamarkodottságot. A taggyűlés, indokolt esetben bátran nyúljon a dicséret és a megrovás eszközeihez. A felső osztályok segítsék az elsősöket. Javítani kell a tagfelvételeket, a gazdasági és adminisztrációs munkát.

A negyedikes alapszervezetek — de a második és harmadikosok is — készítsék el a jellemzéseket osztályuk tagjairól. Az Asztalos János emlékéremmel a legjobb közösségi munkát végzőket jutalmazzuk. Két taggyűlésen dolgozzuk fel a KISZ VI. Kongresszusának anyagát. Emlékezzünk meg a KISZ megalakulásának VIII. és a Tanácsköztársaság kiáltásának 46. évfordulójáról.

Ezek a tennivalóink a második félévben. A program valóraváltását minden KISZ-tag munkájával segítse elő.

Müller Tibor

az iskola KISZ vb titkára

Radnóti Miklós halálának huszadik évfordulójára

egy kis megemlékezést tartott iskolánk Irodalmi Színpada.

Az Ifjúsági klub helyiségében (mely egyébként nagyon kihasználatlan) a „felnőtteket” képviselő Csák tanár urral együtt tizenhatan gyűltek össze — ebből hatan szereplők voltak.(!)

A csekély érdeklődés oka az volt, hogy az iskolarádióból *aznap* értesültünk a rendezendő megemlékezésről. De a közreműködők nagy része még később tudta meg, hogy szerepelni fog. Ez azután nagyon meg is látszott a versek előadásának színvonalán. Koós Anna ügyes bevezetője után Radnóti verseit — sajnos éppen a legismertebbeket — hallottuk, melyeken alig-alig érződött tudatos válogatás.

Még valamit a versek előadásáról.

Nem akarunk senkit megsérteni, hiszen a közreműködők jószándéka vitathatatlan, de miért ad elő verseket nem tisztán beszélő, pösze, nem jó hangú diák?! Érthető, hogy ők sem akarnak kimaradni a színpad munkájából, de feltétlenül előadói körben kell tevékenykedniük? Az Irodalmi Színpadon belül oly sok munka vár még rájuk: válogatás, betanítás, próbák vezetése, rendezés — hogy csak egy párat említsünk.

Mindenesetre nagyon szép a Irodalmi Színpad lelkes tagjainak kezdeményezése (és ezért Csák tanár úrnak is köszönetet mondunk); és szeretnénk, ha nem csak alkalmi előadásokat, hanem nagyobb műsorokat is láthatnánk iskolánk Irodalmi Színpada tagjainak részvételével.

(6—a)

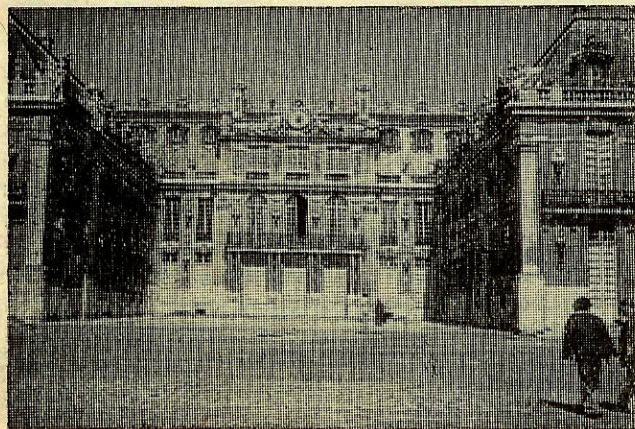
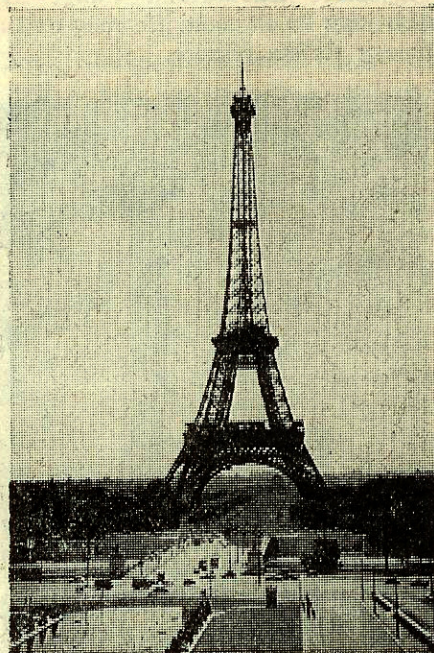
PÁRIZS

Aki ezt a szót hallja vagy olvassa, önkéntelenül is felfigyel. Párizs fényes kirakataival, széles sugárútjaival az idegenek, a gazdagok és szegények, a festők és bohémek s nem utolsósorban a régiségek városa. Aki egyszer látta, soha nem felejt el, mert Párizs mindenkié; Párizsban megtaláljuk a világ nagy városait, egy kis Rómát, egy kis Bécsset, s egy kis Pestet is. Mikor a Boulogne parkírozott sétányain jártam, a Városliget hatalmas fáin alatt éreztem magam.

Mennyi készülődés, mennyi izgalom előzte meg ezt a kirándulást, s most mégis otthonosan mozgok, mintha Pesten lennék.

Szállásunk a 10 km-re levő Versailles-ban volt. Itt a „Lajosok üdülőjének”, a versaillesi kastélynak tőszomszédságában nyertünk mi is szállást (ami különben nem volt könnyű dolog). Párizsra négy nap jutott, ami egy világvárosra elég kevés, de a legfontosabb dolgok megtekintésére azért jutott idő. Az első nap szemerklélő esőben, kíváncsian indultunk

útnak. Az Eiffel-torony felhőben úszott, így lemondunk a közel félórás liftútról, ami a tetejére visz. Majd holnap — vígasztaltuk magunkat.

Az Etoile (diadalív) méltán kelti fel a kiránduló figyelmét. Itt 13 sugárút fut össze. Az autók úgy nyüzsögnek, mint valami megzavart hangyaboly. A közlekedés egyébként „aki bírja marja” alapon megy. Végigsétálva a Champs-Élysées-en és a Tuileriesen a Louvre-ban kötöttünk ki. Megesodáltuk a középkori mesterek, David, Van Dyke, Rembrandt, Rubens, Leonardo alkotásait, s természetesen a Mona Lisát. Mire a tárlat végére értünk, rogyadoztunk a

fáradtságtól, s a sok látnivaló súlya ólomként nehezedett ránk. Másnap első utunk az Eiffel-toronyhoz vezetett. A ragyogó napsütésben szinte kettészelte az eget ez a 300 m magas építmény, amely április 1-én múlt 75 éves. Személyenként 5 Frankért (25 Ft) gyönyörű látványban volt részünk. Az Eiffel-toronyból hosszan lehet követni a Szajná, felfedezhető Párizs „Margit-szigetén” a Notre Dame; látni az Operát, a Sacré Coeur-t, az Etoile-t; s valahogy többnek, gazdagabbnak érzi magát az ember. Am elég beülni az Eiffel-torony elsőemeleti vendéglőjébe, hogy lényegesen szegényebb legyen. A kabátot leveszik a válladról és a főpincérhez kell fordulnod ülőhelyért. Csupa vésztjósító jel. Azután kiderül, hogy csak az új teríték 4 új Frankba (20 Ft) kerül. Tehát ennyivel indul a számla. S ekkor még nem rendeltél semmit! És mert ezek után óvatos vagy és mindössze egy hideg előételt kérsz egy kis üveg sör kíséretében, kb. 120 forintot kell fizetned. Igaz, hogy melléje mosolygó arcokat, bókákat s udvarias meghajlásokat kapsz, de az összhangot megrontja korgó gyomrod.

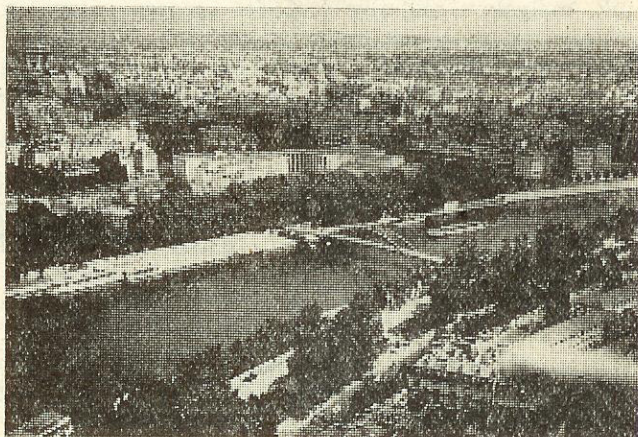
Sajnálkozva, üres gyomrunk parancsszavára indultunk lefelé, s a torony lábánál jól megebédeltünk hazai téliszalámiból. A Grand Boulevard felé indultunk. Itt rengeteg mozi van, s ezek hatalmas plakátokkal csábítják a sétálót. Mi is meg akartunk nézni egy cowboy-filmet. Am amint az árjegyzére pillantottunk, egyszerre lemondunk eddigi tervünkről: a legolcsóbb jegy 20 Ft volt. De még ez is csillagászati szám egy turista részére.

A harmadik nap a Montmartre-ra és a Place du Teatre-ra, a csapzott hajú festők és romantikát kedvelő külföldiek kirándulóhelyére mentünk. A Montmartre különben a párizsi szegénynegyed, a prostituáltak és az utcai árusok világa. Itt működik a Folies Bergères, a világ egyik leghíresebb mulatója,

aminek magyar igazgatója van; Gyarmathy Mihály, aki egyszemélyben rendező, díszlet- és jelmeztervező. Végigsétáltunk a Place Pigalle-on, ahol megnéztük a Moulin Rouge-t — sajnos csak kívülről. A tér érdekessége, hogy minden házban van egy mulató vagy sztriptíz bár.

Az egyik áruházban megszólított minket egy Amerikában élő magyar orvos, aki 30 éve vándorolt ki. A beszélgetés során kiderült, hogy már 10 éve Miami-ban él. Erre én közbeböktem, hogy „az nagyon klassz lehet”. Erre ő értetlenül nézett rám, majd megkérdezte, hogy mi az a *klassz*? Arcán megdöbbenés és röstelkedés képe jelent meg, mintha mentegetőzne, hogy már régen beszélt és már elefelejtett magyarul. Nekünk kellett megnyugtani, és megmagyarázni a szó értelmét.

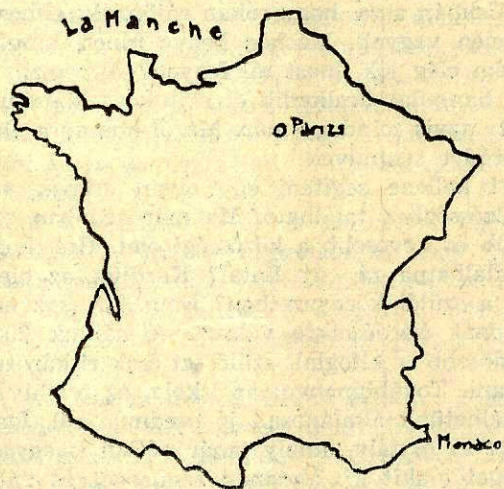
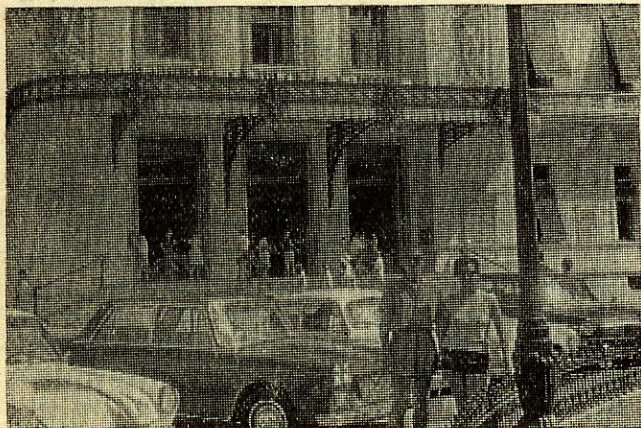
A megmaradó negyedik nap a diáknegyedbe, a Quartier Latin-ba látogattunk el. Megtekintettük a Sorbonne-t. A Pantheon volt a legutolsó állomásunk. Lementünk a sírboltba, ahol tisztelettel adóztunk Rousseau, Voltaire, Zola, Victor Hugo emlékének, s ezzel befejeztük párizsi sétánkat.

Talán ennyi, amit Párizsról egyszuszra el lehet mondani. Az elején azzal kezdtem, hogy Párizs mindenkié. Az enyém, s remélem, most már a Tied is kedves olvasó.

MONACO

Határát nem őrzik fegyveresek, még csak vámvizsgálat sincs. Tulajdonképpen észre sem venni, mikor lépünk földjére. S, hogy egyáltalán már e csöppnyi ország területén vagy, csak a jellegzetes monacói pajzzsal ellátott rendszámtáblákból következtetsz. A monacói öböl fölé magasodó Trophez des Alpesről lefelé kanyarodó út egyik oldala még Franciaország, a másik — a tengerre néző — pedig már a monacói hercegség. Az egész ország 1,6 km² kiterjedésű, úgy, hogy autóval kényelmesen fél óra alatt át lehet szelni. Monaco önálló hercegség tulajdonképpen. Az egész „ország” egy város, Monte Carlo. A város egy tengerbe kiugró sziklateraszra és a Trophez des Alpes oldalába épült. Enyhe klímájú, gyönyörű szubtrópusi növényzetű, világ-

hírű fürdőhely. Világhírét főleg a játékkaszinójának köszönheti, ez az ország fő bevételi forrása. Monacóban minden üzlet. Minden arra megy, hogy az idegenből minél több pénzt kiszedjenek. Egyetlen szóval így jellemezhetnénk: játékkországot. Megtaláljuk a hercegi udvart, s hozzá szakasznyi katonaságot, külön parlamentet, külön minisztériumokat. S minden órában eljátszák a hercegi testőrség őrségváltásának ünnepélyes parádéját. Rengeteg külföldi fordul meg itt. Főleg a Casino vonzza a nyereségre éhes bőpénzű embereket. S ha te is kíváncsi vagy, hogy is néz ki belülről, 5 dollárért, akár rövidnadrágban is bemehetsz. Sokan bizony bent is ragadnak, tengerentúlról érkező dűsgazdagok, és kispénzűek, akik itt akarják üstökön

ragadni a szerencséjüket. A banktól ezideig még csak egy embernek sikerült komoly vagyont nyerni, egy bizonyos Bill Duruborroze nevű úrnak, aki miután egyetlen éjszaka 180 millió dollárt nyert, felállt az asztaltól és többé tájára sem ment a kaszinónak. Nehéz lenne megmondani, hogy a kaszinó parkjában elkövetett öngyilkosságok áldozatai közül hányan voltak dűsgazdagok és hányan csupán egyetlen egyszer játszó, de mindenüket kockáztató kisemberek.

Ennyit láttam „játékkországbán”.

Sélei Frigyes IV. e.

VITA

A 14—17 éves fiatalok lelki válsága

Cikkem kezdetén azt a divatos és kissé banális kifejezést kellene megvizsgálni: lelki válság. Mit jelent ez egy mai fiatalnál? Kik járnak ebben a cipőben? Mit nevezhetünk ennek? A céltalanságot, a cinizmust, az unalmat? Egy fiatalnál, akár iskolába jár, akár dolgozik, ilyen tünet ritkán észlelhető. Elsősorban azért ritka, mert most nem egyedi esetekről van szó, másodsorban egy egészséges, igazi fiatal életében nem igen vannak olyan események, amik ezt előidézhetik.

Ellenben ennél sokkal megfoghatóbb, konkrét és mindenkire közelállóbb dolgokról kell beszélni.

Vegyük példának a televízióban bemutatott kisfilmet, melynek címe: Rendezetlen valóság. Utcán járó, hétköznapi fiúkat, lányokat kérdezték meg a riporterek. Céljaikról, ill. céltalanságukról, terveikről, problémáikról adtak számot. Roppant meglepő válaszok hangzottak el:

- Mi akar lenni?
- Még nem tudom.
- Festő, absztrakt festő.
- Mondjon pár ilyen képzőművészt!
- Hát ... nem tudok.

Mi okozza ezt a kedvetlenséget, céltalanságot? Vajon mindenki így érez? Egy furcsa paradoxon a válasz: egyedül érezzük ezt, ami arra mutatna, hogy a többség nem ilyen. S milyen meglepetés, ha észrevesszük, hogy a másoknak pont ugyanez a gondja. J. Vinokurov írja le találoan ezt az érzést a „Siheder-kor” című versében:

»A siheder-kor — kínzó nyugalanság:

„Lehet, hogy más vagyok, mint mások?”

És rémület: „Olyan vagyok, mint mások!”

Ezt a gondolatot azonban nem lehet a „kamaszkori sajátosság” megbélyegző ítéletével elütni. De nem is a ma nemzedékének sajátos problémája. Mindez abból fakad, hogy egyre világosabban lát a fiatalok többsége. Nagy hévvel és lendülettel akarják megváltoztatni a világot! Ugyanakkor még nagyon keveset tudunk, keveset ismerünk. Nincsenek még élettapasztalataink. Igen, ez egy kicsit elcsépelet szó, de így van. Ebből következik aztán az a tény, hogy csak azokban a foglalkozásokban válogatunk, amiknél előreláthatólag az óriási terveinket megvalósítani látjuk. Ez az első fellángolás. Sokan elkezdünk tanulni, készülni. Hamarosan szembe találjuk magunkat az első akadályokkal, s a többsé-

get leverni a nagy kudarc. Itt nem a felvételre gondolok. Csupán arra, hogy sokan rájönnek: ehhez tehetségtelen vagyok. Máshoz kedve nincs, tanulmányai nem elég jók, most mi legyen? A pesszimista, rágódó hangulat uralkodik el rajtuk és kialakul az a nézet: ugyis mindegy már. Máról-holnapra élnek, nem törődve semmivel.

És itt kellene segíteni egy olyan erőnek, mely csak közösségekben található. Ma már azonban egyre kevesebb és kevesebb a közösségi élet. Hol, hogy s mint található rá egy fiatal? Kezdjük az elején: otthon, a szülői környezetben? Nem. Itt csak egyesek kapnak kérdéseikre választ. A nálunk 20—30 évvel idősebb és elfoglalt szülő ezt csak ritkán tudja megoldani. Továbbmenve: az iskola, az osztály? Itt se beszélhetünk általánosan jó eredményről. Igazán kevés az az osztály, amely tanár nélkül is egységes közösséget alakít ki, ahonnan segítséget és választ kaphat. KISZ? Igen, országosan ez lenne arra hivatva, hogy ezt az igényt kielégítse. Azonban saját tapasztalatom szerint ezt a célt még sajnos távolról sem közelíti meg. De ezek után, milyen közösségbe, hová illeszkedhet be a ma fiatalsága? Szakkörök? Néha.

Minderre mi már rájöttünk, egyre kutatjuk, keressük azt a helyet, azt a társaságot, ahol nem leszünk egyedül. Vannak közülünk, akiknek sikerült összeverni egy „brancsot”. Hogy ez aztán milyen erkölcsi mércét állít maga elé, milyen szellemben él, kérdéses. De állít-e az ún. galerik helyébe a társadalom olyan közösséget, ahol megtalálja helyét a

mai fiatalság? Természetesen ez utóbbi csak egy formája, sőt a legrosszabb irányú formája ezeknek az útkereséseknek.

S ez mindenkinek saját maga feladatává vált. Ki alakítani ezt a szellemet. Sokan keresik helyüket, ahol megtalálják saját énjüket, keresik a lábuk alól kicsúszott talajt. De aki valóban nagyon keres, az talál is. Kell, hogy találjon! Igaz, vannak olyanok, akiknek nincs akaraterejük ehhez, rajtuk kéne segíteni.

Részemről nem tartozom a céltalanok népes táborába — ha szabad ezt a kifejezést használnom. Minden probléma, baj, elkeseredettség után igyekszem feloldódni. Sokszor elég egy verset vagy könyvet elolvasni, hogy hangulatom megváltozzék. Minél több elfoglaltságot akarok szerezni, hajszolom magam. Tudom, hogy ez sem a helyes út. De néha annyira elhatalmasodik rajtam egy érzés, egy hangulat, hogy nincs más kiút. Mindenkiiben barátokat keresek. Csak akkor érzem jól magam, csak akkor nem tud leverni semmi, ha olyat csinálok, ami valakinek valamiért hasznos. Örülök, ha igényt tartanak rám, határtalan boldog vagyok, ha adhatok.

Egyszer valaki ezt írta nekem: »Úgy érzem, te nagyon komor és „komoly” vagy; szállj le a felhőkből a földre és járj egy nagyot. Hidd el, nem fog ártani!»

Megpróbálom. Talán sikerülni fog.

Koós Anna III. c.

Balassa Péter

MAGASUGRÁS

— Hallod Ádám?! Apád feljelentett. Engem is, meg téged is. Lopjuk a pénzét. Tudod, haverjai vannak bent, majd elintézik minket. Zsuzsánál van Leányfalun, annál... tudod, te pedig ne kértél volna anynyit azokra a szombati kicsodákra. A magadét meg egész nyáron kidobtad... kiszívtad a vérét... Most intézd el, süsd meg! És gondoldj anyádra is. Küzdjél meg! Bír-s-e Ádám az édesapáddal? — gúnyosan kiabált már a végén. A mosogatóban csörömpölni kezdett. A tányérjajon keresztül válaszolt a fiú:

— Nem küzdök meg. Vagy nem is... mit tudom én! Abbahagyom a melót és kész. Így küzdök meg veled. Ő lopott! Kirabolt minket a nőivel, a csavargásaival! Mit tudom én mit csinált: fusizott a kosijával, vagy... vagy talán nem süti ki a szemünket, a becsületet? Hallja-e édesanyja? Aztán tőlem kértek novemberben már, mióta többet keresek. Hova tolvajkodta mind a pénzt? Az a Zsuzsa? Á! De én most abbahagyom, kész! Benn hagyatok jól a vízben, behúztatok ebbe a melóba. Félbemaradt, elszúrt munkákat csináljak most már? Abbahagyom. Hogy szálljak szembe azzal a nagy húsos apámmal? És minek?!

— Ne üvöltözz hé! Szemtelen! A gazember apádat ne te baltázd le. Te küzdjél meg veled. Én verem szét az eszemmel a kemény fejét, de te! Te tudsz-e

küzdeni vele? Ugye nem? Mit üvöltesz akkor?! Rohanj a tanácsba és ott kiabálj, böggj, vagy könyörögj.

— Azt elhiszem! Hagyd abba. A te dolgaidat is kenegessem? Befejeztük, anya téged itthagylak. Tudom, a bőrömön vagytok mind a ketten! és te mire dobtad ki a magadét? Akkor meg hol a pénz? A presszóban nem kapsz eleget? Vagy nem dolgoztál eleget? Hát abbahagyom a melót. Az isten nem keres nektek és magamnak se, míg itthon vagytok...

— Anyja szikkadt hangon kiabált vissza:

— De fürgén szedd ám a lábad, kirúglak innen te Ádám! Kapargass magadnak Pesten! Ellóditlak a vályútól. Tűnj innen, nincs helyed, se itt, sehol... kapargass valamit Pesten. Apád is utóljára ezt üvöltötte: „Ádámot pedig kirúgatom. Hárman három felé, kirúgatom ezt a zabrálós kölyköt. Ne legyen itt köztünk. Kidobni! Aztán mehetünk külön a fenébe a magunk három feje után.” Így mondta az apád. Hát akkor lódulj! Közénk ne állj, ne tarts te semmit közöttünk, nincs itt helyed...

Kabátot vett és kiment. Anyját nem hagyta kiabálni tovább. Ádám kiment a házból.

Kezdetben sokat beszélt, és mindig ellenkezett. Egyszer aztán abbahagyta, s így hát csak hallgatott. Apa valami tanácsi asszonnyal járkált, már két éve.

Anya túladata magát a dolgon. Amikor tehetette pihent és aludt. Szabad idejében figyelte a falut és okoskodott, számított és következtetett. Okos aszszony az anya. Ádám hát csak hallgatott...

Ezen a héten már minden munkadarabja selejt volt, ráüvöltött a mestere, hogy félelve nem haladt semmit. Pedig Ádám az emberek kedve szerint kezdte. Az iskolában megjósolták neki, hogy nagy ember lesz belőle, hisz azok a számtanpéldák...! Megrontotta volna apa és anya, ó mit tudja ő... Apa és anya folyton veszekedett. Nem akartak együtt élni és Ádám közöttük volt. Egyszer csak ipari tanuló lett:

— De apa... valami technikum, ha lehetne, a gyengeáram tudod — Ádám megpróbált ellenkezni és leintették.

— Keresned kell fiam. Nem hagylak én a nyakamon, mikor itt van a nagyságos jó anyád...

— Hagyd! Persze, hogy megyek. Megtanulom majd nélkületek a dolgokat hm? Talán... hogyan kell verekedni ugye, meg stb. Az anyut meg ne nyúzd már. — Pofonütötték. És anya is még aznap a vacsoránál kiabált vele — hiába minden védelem.

Ádám a koraesti lefekvésbe menekült, tele gyomorral, meghízott keserveivel.

Az iparitanuló-iskolában nem tanult. Mindjárt első évben megbukott, és azóta pótvizsgákkal, meg kegyelembizonyítványokkal élt. Megfért a társaival, de semmi barátság — erre nem futotta. Itt senki sem jóslgatott neki. Egyszerű rossz tanuló volt. Ádám ebben a kora felnőtti munkában és életben nem akart semmit megszokni. Pedig nagyon szerette a gyengeáramot, itt is azt tanulta, de tervezni akart. Itt a műhelyben, igen! — piszkosan és kiabálva, de tervezni. Utálta, hogy külön itt egy félvezető, ott meg egy anódtelep, tranzisztor. Rajzolni kell, és mindjárt megcsinálni. Egyben az egésztest beindítani, javítani. Együtt dolgozhasson a keze, meg amit a fejében megtalál. Így aztán ügyetlen maradt, céltalanul kóválygott a műhelyben. Este meg hazament a 8 órás keservből egy rémes vacsorára. Hazamenet a héven tanult, de félúton abbahagyta. Olyankor már fázott, és egyre sötétebben nézte a folyót, a telet. Harmadik évforduló ez már, és egyre mélyül a keserve.

Ezen a héten minden munkadarabja selejt volt, ráüvöltött a mestere, egy félelve nem haladt semmit. Rámordult:

— Menj innen, ha tehetetlen vagy ehhez... Minek álltál be. Lófrálsz, rontogatsz, nem tudsz te semmit. Nincs neked itt helyed fiam! Menj innen amíg... nincs helyed itt... kész.

Valóban elrontotta a csöveket, valami kárt is csinált, és nem ment és nem ment előre. Ezen a héten osztották be először éjszakára. Fél ötre ért haza.

— Abbahagyom — először kongatta meg változásból kecmergő hangját. Megdőccent a szerelvény, és leszállt. Nem akarta: „...nem fogom meg a dolog végét, essen be a szemem inkább, legyen homorú, törjék le a derekam!” Mindig ugyanolyan visszahúzódók itt a házak. Szótlanak az emberek, most tél is van ráadásul, befagyott a folyó. A szembeni sziget

januárban mindig halott és ember nem közelít se lábbal, sehogyse. Lassú szél támadt, megmelegedett Ádám arcán, az meg futni kezdett; felborzolta mindig ez a hideg szél. Bántotta a vállát a szél, megmarta. Berohant a házba, levetett mindent, mosakodott. Ilyenkor felébredt anya. A kancsóba töltött, amikor kijött és megszólalt: — Hallod Ádám?! Apád feljelentett!

Ádám kiment a házból. A szél megmelegedett, és megerősödött. Aztán meggondolta, hogy kelletlen ő már az embereknek. „Nem szállok én szembe, hagyom, hagyom a fenébe a dolgokat.” „Nincs helyem... semmi.” „Abbahagyom az egészet”, — morgott.

Öt óra. Elálmosodott, eszébe jutottak a szombati „micsodák”, kétszer bement a klubba, hátha szerez valakit, és elveszti valahogy a szüzességét, de mindig előbb jött haza. A folyóhoz ért, szemben a sziget. Erősödött a meleg szél. Ádám a zaj irányába botorkált, és eléje került a jégzajlás. „Itt kell-e maradni? miért kell megmaradni. Azt hiszem így nem kell...” — Ádám szót saját magának. Egyedül maradt. „No, akkor gyerünk Ádám, apa, anya nem tudják meg, nem kaparintottam-e valamit Pesten, vagy sem? Hisz akkor se jelentkeznék... nem?? No, legalább itt a jég, itt van, Ádám! — bírsz-e küzdeni Ádám? (Anya mondta.) — Lehúz engem ez a kabát?! — tagoltan beszélt, aztán idegesen kiabált:

— Apa, apa! Mondd te, hogy lehúz-e a kabát? — messze voltak már a házak. Abbahagyta az egészet. Apró félsziget volt az Ördögcsutkája. — Odament.

Negyed hatkor már öngyilkos volt.

*

Ádám elmerült. A zajló táblák osztódtak, osztódtak, összetöredezett nagy jégsíkságok a pusztuló végükkel mélyrebólintottak, megmerültek, összekoccantak, továbbsodródottak. Sehol se maradhattak, sehohse hagyták abba: néma ünnepség volt ez a szomorú kocogás. Ádám elmerült és fedőjének szánt tábla végigkarcolta a nyakát, állát; orra vérzett.

Ádám elmerült, kegyetlenül fáj a pusztulás, kínjában beszélni akart:

— A...bb...ba...ha...gyom... — csak bugyborékol. — Abbahagyom!!! — üvöltött, feje kibukkant két tábla között, kint volt. Vérzett, megfeszült torokkal üvöltött. Kalodában volt. De kint volt. Tovább sodródott, törzse összekocódott a jéggel. Kapaszkodott, rúgta már a vizet, de nem tört le a dereka. Sötét volt és nagyon messze vannak a házak. Egész mellét felhúzta a mentőkalodába, és a nyakától a feje tetejéig szabad volt. Fogta a kaloda, nem csúszott ki. A combja bent szorult a vízben, Ádám átölelte mind a két jégtáblát, mindiárt utána újra húzta, húzta magát, kezére ránehezedett, és a kaloda egy pillanatra szétnyílt. — Szabad volt. Aztán hihetetlen diadallal összekoccant a kettő, az eltűnt kaloda. Egész robbanás volt, most ez a kocogó hang, mindent felborított, széttört, de egyetlen új tábla volt már. Ádám a régi kaloda helyén feküdt, egyedül csak az orra vérzett, s talán csak az is volt beteg. Hidegebb lett, de megszürkült az éj. Fagyott,

egyre fagyott a környék — a kaloda helye is végleg összefagyott. Megszáradt a vér az arcán lefelé. Töredezett lemezdarabkáiban vakarta le magát. Csurgott a víz a hajáról, sállal, kézzel sem törülhetette meg; mindene vizes volt. És a folyó közepén sodródott, a sziget és a távoli házak között. Messze volt a törülközéstől. A folyó közepén sodródott.

— Az úristen... Hát csak nyelem a vizet...? csak nyelni tudom... minden víz a hasamba ömlött... vége legyen — szuszogta. Még véletlenül sem ment a légcsővébe. Nevetnie kellett. Tovább vakarta a karcolásokat, akkor hirtelen mereven kettétört a jég táblája és megint csak megrepedt, kőkemény darabokkal találkozott. Kapaszkodnia kellett, mielőtt még gondolkozott, mentenie magát, mielőtt még gondolkozott, élni. Átdobta magát egy másikra, az is megreccsent, egy szabad vízhez ért — ha kettétörök, vége... Á nem! Nem gondolt az Ádám semmire. Nem tört össze a jég, megjött a hideg szél, s mintha a legapróbb jégrögök repülni kezdtek volna. Az összefagyott darabokat felkapta a hajnali lendület, miniatűr íveket futottak a szürkülő égen a szélkapta sziklácskák. Rögöső volt. Összekarmolták megint az arcát, maró vércsíkok lepték el. Összetorlódott a táblája, végül feltornyosult egyetlen halmazba. Ádám valahol az oldalán csúszott, csúszott lefelé. — Kivárom... Most már nem mászhatok a vízbe többet. Kivárom. — A torlasz tetejéről hullani kezdtek a darabkák, de mind kivédte Ádám, kapta már a fejét, és tartotta a karját és fájt, és kábította minden egyes darab, amelyik ráesett. Fájt, fájt, s már nem a pusztulás. Egy sima táblát ért aztán, átkaparta magát körömmel, térdel. Messze mögötte rohant a szigetnek oldalazva már a torlasz. Láta, hogy összeomlik a vélt jéghegy, és a nagy táblák ütődnek, roppannak. Fájdalmas egész testtel felemelkedtek, visszamerültek, mélyen, mélyen a vízbe, aztán csak sodródtak történet nélkül. Aztán az eltűnt torlasz felé nézett: a sziget fekete fáit tetején pirosított a hatórás nap. Fekete ág-agancsok tartották a napot. Kiterjesztett, szenesedett karok, fejtetők a nap alá kúsztak és felemelték. Agancsok között volt, de feljött. Ádám rettenetes hideg testtel felállt a táblán, kiemelt a vízből egy rögöt, kinyújtotta a karját, tartotta egy ideig a darabkát, aztán arra hajította. Széttérpesztette a lábát, de most megtántorodott. Megrepedt újra az ő táblája és állva megpróbált újra ugrani.

— Bolond! — kiáltotta magának — kivárod. Csak várd! — előre esett, hasalt, okosan úgy maradt. Kapaszkodott és módszerrel falta a megrepedt táblákat... és szilárdabbat ért. Közeledett a szigethez. A sziget még mindig feketéllett. A nap meg elszakadt tartókarjaitól, de megragadt magában a szürke égen. Kereken és pirosan. A megmaradt Ádám a földre bukott. Ő volt az első ember a januári szigeten.

Lesüllyedt őserdőnek látta a szigetet. a kerek nap nyomta, taszította lefelé a fák ágait, őt pedig rázta a szörnvi hidegség. Csontig rázta a hideg, nem érezte a kiskabátját. Elhajított harmadszor is valamit...

most baltát, vagy bunkót látott a kezében, és meztelenül látta magát:

— Biztosan most kezdem... Előlről kezdem, az ősebernél. Én is! Apa! tudod, hogy nem húz le a kabát?! — dadogott. Már magas láza volt. Minduntalan lehanyatlott a feje, feltámasztotta a könyökével, visszabukott, feltámasztotta. Aztán feltápászkodott, összeszedett erejével dörzsölni kezdte magát, vizes testét a vizes ruhákkal. Visszajött az öntudata lassanként. Nőtt a láza, így hát dörzsölni kellett a testét. Már-már meglemedett a folyóvíz testében, ruhájában, és langyosan megragadt, beragadt mindenhová teste, ruhája közé. Aztán rugózni kezdett, kezével térdével, lazítani. Helyben futott, kézenállt, csuklójára esett, átfordult, visszabukott. De felállt, előrefutott egy ösvényig, megbotlott, mégsem hagyta a gyulladását. Lázában küzdött a láz ellen. Tudta, hogy tüdőgyulladást kap. Vészeset, hosszú betegséget, s érezte, hogy nem engedheti.

— Nem lehet, bírsz-e küzdeni az édesapáddal? — szuszogott. — Nem. Belőlem ne lopjon... meg az anya se. Ne lopja... nem engedek semmit magamból. — Futott, előrerohant, lihegése messze elhagyta vizes, lázas testét, aztán zuhant. Arcát megint felvérezte. De elhagyta most a lázat. Hátra hagyta, elfutott. Most már eleshet. Kezével kapart, ránehezült. Jobbkezevel valami női simaság lepte meg egyszerre. Tovább kaparta volna, de már simogatta, és simította és körülvájta a földet körülötte.

Az ölelést tanulta. Egy almában!

Egy almát emelt ki óvatosan a dermedt januári földből és simogatta. Asszonyi ölelést tanult itt. Eléje térdelt, csendesesen, mereven nézte: sehol egy almafa, sehol egy ember és sehol az almaszüret ideje. Mégis megmaradt egy alma és megtalálta. Éhes volt és lassan ette, zajtalanul mélyesztette fogait — nem harapott, vigyázott. De a torkában csak meggyorsultak a falatok, aztán kitöltötte a gyomrát a megtalált, megmaradt alma.

Megfontoltan lépkedett a part felé most már, a láza gyengült, ugrálni sem kellett, olyan erős volt, olyan egészséges. Egy fának támaszkodott, aztán ellökte magát és eléje állt. Keményen, láztalanul.

— Most pedig te vagy az apám és én az Ádám. Hallod? visszamegyek. Eléd megyek, mielőtt visszajönnél a házba. Tudod-e, hogy nem engedlek be? Aztán megküzdök a lopakodó keserves mindenséggel. — A fa teljesen mozdulatlan volt a januári hidegtől. Egy volt azok közül, melyek szenes ágaikkal felemelték a napot.

— Nem ám! Nem szólsz te egy szót sem... de én visszamegyek, megtaláltam már hogyan. — És legyintett. A fa felé, kétszer, háromszor, egyre nagyobb erővel, aztán mintha lerázott volna valamit. Ütemesen a föld felé rugott a karjaival.

A parthoz ért, megállt, a jégnek beszélt: — Ha más semmit, de vissza kell menni, ezt jól megtanultam. — Hátat fordított az őserdőnek, amelyből az első emberek jöhettek ki. — Haza megyek. — Szinte kérlelve nyúlt előre.

Megindult. A fák látták, hogy újra verekszik a táblák között.

Mert BARLANGKUTATÓINK is vannak...

Első szünet volt, s latin óra következett. Teljes odaadással bújtam a könyvem, a gerundiumos szerkezetek dzsungelét tanulmányozva.

Egyszerre odajön egy srác, hogy azonnal menjek le B. J.-vel az irodába az összes holmimmal együtt. Két perc múlva már ott álltunk, ahol megtudtuk, hogy elveszett két gyerek a Mátyás-barlangban.

B. J.-vel mi ketten már évek óta barlangkutatók vagyunk; mentőszolgálatosok. Tudtuk, mi fog következni, már mondták is: — Kivonul a mentőszolgálat. — Minket is kikértek, megyünk menteni.

A Meteor Klubban volt a gyülekező. Ott várt ránk a rendőrautó, mely az összegyűlt kis csapatot pillanatok alatt kiszállította a Mátyás-barlang bejáratához. Vihar tempóban átöltöztünk magunkkal hozott barlangos ruhánkba, gyorsan felosztottuk egymás közt a barlangot; kik mely részét fogják átkutatni, s kettes csoportokban, felkapva karbidlámpáinkat, már száguldtunk is befelé. Itt nem lehet késlekedni. Lehet, hogy a bennszorultakat baleset érte, s akkor minden perc az életüket jelentheti.

A kinti verőfényes napsugárból hirtelen sötét, nyomasztó csönd, némaság lett. Bizarr formák ködlöttek fel körülöttünk, s a világ csak addig ért, ameddig a lámpák fénye. Megcsapott a barlang, az „al” hideg párája, s a más, a szokatlan, mely ötvenedszer is újnak hat. Rohanunk. Muszáj. Sötét szakadék, gömb-üstös falak. Alattunk a már annyiszor bejárt ismert, ismeretlen mélység. Feneketlen? Nem. A kő, mely lehull sokáig kopog, pattog lefelé. Mi is megindulunk. Lábunkat a szakadék egyik falának támasztjuk, hátunkat a másíknak, aztán befeszítjük magunkat. Alattunk a mélység. Megengedjük a feszítést, lejjebb csúszunk, majd megint befeszülünk. Így tornászunk végig az egész szakadékon, alattunk 4—5 emelet mélységgel. Sietünk, izzadunk, s emellett óvatosnak is kell lennünk, mert ha itt leesünk... Le az aljára a szakadéknak, be minden kis zugba, termekbe, melyek innen nyílnak. A kép pillanatonként változik. Kanyarok, szikla, szikla csak szikla. De minden szikla más. Ismerősök. Aztán vissza fel. A srácoknak nincs nyoma. Tovább. Szaladunk. Minden járatba benézünk. Lehet, hogy eszméletlenek. Vigyázni kell. Elválunk. Egyik ezt, másik azt a hasadékot nézi meg. Dől a víz rólunk, pedig itt igazán nyirkos hideg van. Kis termek. Egy követ meglökünk. Recsegve dől le. Gondolatébresztő pillanat. Kitágul a járat, a fényből kiszökik a fal, a mennyezet. Termek, hatalmas járatok. Óriási sziklákon mászunk át. Itt nincs sok oldalág. Benézünk a kövek alá is. Majd szaladni is lehet. Rejtelmes abszolút sötét égboltú éjszaka. Itt még nem járt a nappal...

Kiabálunk, a halott csendből riadtan kiabál vissza a koromfekete visszhang: — Hahóóó... hahóóó...

Üresen kong a léptünk, nemigen szólunk. Lihegünk, aztán újra kiabálunk. Dermedt, csak átélhető csendben várunk választ, de csak a némaság ásít vissza. Kövek, kövek egymás hegyén-hátán. Főlének törnyosulnak, még a szótól is ránkdőlnének talán. És alá kell menni. Nincs tétovázás. Lehet, hogy pont

ott vannak. Hatalmas törmelék labirintus. Sokszor elváltunk, csak messziről alulról, vagy felülről halljuk egymást. Szűk lyukakon, tonnás, fejünk felett lebegő kókolosszusok alatt mászunk át, még lélegzeni sem merve; mert ezekről nem tudni, egyáltalán min támaszkodnak. Úgy érezzük magunkat, mint hangya a kockacukorban.

Hol? Merre lehet még valami észrevétlen járat, melyben esetleg eltűnhettek? Közeledünk a mi párunknak kijelölt rész végéhez, s még eddig semmi jel. Mi lehet velük? A többiek talán már megtalálták őket...

Szűk helyek jönnek, reccsen a bordánk. Gyerünk, gyerünk. Harminc méter kúszás, fölöttünk egy hegy van. Aztán meg egy keskeny hasadék, egész függőleges, alattunk a fekete mélység. Kiáltozva, hahózva ereszkedünk gyorsan egymás mögött lefelé. Hirtelen mintha hangot hallanánk. Megdermedve hallgatunk egy darabig, de nem jön új hang. Csak a képzeletünk játszott tehát, vagy valami kő eshetett le valahol. Leérünk a szakadék aljára. Egy szűk lyukon préseljük át nyögve magunkat. Odalenn különös visszhangos terem. Borzongatóan jön vissza a hahó. Semmi nesz. Nincsenek. Tovább. Sáros rész, ujjunk tövig merül a híg latyakba, bele kell hasalni. De nincs tétovázás. Sáros kezünket átázott nadrágunkba töröljük. Aztán olyan helyre érünk, ahol már mások keresték a fiúkat. Két órája jöttünk be. Fáradtak, csupa sár vagyunk, ütések, szakadások borítanak. Már átkutatott folyosón rohanunk visszafelé. Egy másik mentés alkalmával itt találtunk meg három fiút. Hat napig voltak étlen-szomjan a barlang foglyai. Már felrémlik előttem elcsigázott, elnyüzött arcuk. Már majdnem halálukon voltak.

Szaladunk. A sziklák, mint fehér fantomok suhannak el mellettünk a sötét előből az utóba. Kiáltozunk, de nem jön válasz.

Összefutunk a többiekkel. Ők sem találták őket. Együtt mászunk tovább, most már kifelé, eredménytelenül, tanácstalanul. A srácok, akik eltűntek, félrevezették volna szüleiket, mikor azt mondták, hogy a Mátyás-barlangba jönnek? Tréfa lett volna... És ha ránk dől keresés közben az omladék? Már sokszor hoztunk ki úgy embereket, hogy különben ott pusztultak volna. Visszakapták az életüket, s örülünk az örömüknek...

Hetekkel később nyugodtunk csak meg, hogy a fiúk előkerültek. Felé sem jártak a barlangnak...

Csak a kezünk közé ne kerüljenek!!!

Brandl Vilmos IV. d.

Utcákon és lépcsőházban
Vacogva és forró lázban
Hajnalban és alkonyatkor
Dél felé és szürkületkor
Sűrű ködben, jégesőben
Élve és már szétesőben
Berekedten és náthásan
Jó színben és sárgaságban

Dideregve, lubickolva
Koszosan és suvickolva
Fejenállva és négykézláb
Bicegve és még épkézláb —
Mindig olvasd te is szaktárs
Jóbarátod lesz a Padtárs.

(bálint IV. e.)

Március 15-én

emlékeztünk a 48-as ifjak szabadságmozgalmára, a függetlenségi harc megindulására. És most április 4-e megünneplésére készülünk, arra a 20 évvel ez előtti napra, amikor beteljesedett a szabadság-eszme, amikor hazánk felszabadulása elérkezett.

Mi már szabad országban születünk, a fasiz-

mus súlyos terhét már nem ismertük, ezért fokozott hálaérzettel a felszabadítóink iránt és lelkes örömmel ünnepelek.

Az elmúlt 20 év eredményeit megtartani és továbbfejleszteni a mi feladatunk is, erre készülünk hittel és igaz meggyőződéssel.

Április 12—május 2.: BIN

150 ezer leány és ifjú vesz részt az idei Budapesti Ifjúsági Napokon. A megnyitó április 12-én lesz az Erkel Színházban. A díszleteket az Iparművészeti Főiskola hallgatói tervezik és készítik.

Ünnepi hangverseny keretében mutatkoznak be a Zeneakadémián a kulturális szemle kerületi bemutatóin legeredményesebben szerepelt ének-, ill. kamarazene-karok, valamint a KISZ Központi Művészegyüttesének kamarazene-kara (iskolánk Irodalmi Színpada és Kamarazene-kara részt vett a kerületi bemutatókon, de az eredményekről lapzártáig jelentés még nem érkezett).

A hazánkban tanuló külföldi diákok lépnek fel a Gyarmati Ifjúság Napján — április 24-én — rendezendő ünnepi műsoron.

Amatőr tánczenekarok bemutatója, nemzetközi táncverseny, divatbemutató, képzőművészeti kiállítás szerepel még a kulturális programban.

Május 1-én Budapest-Vidék Ifjúsági labdarúgó-mérkőzést rendeznek; majd május 2-án nagyszabású majálissal fejeződnek be a Budapesti Ifjúsági Napok.

Kulturális életünkből

Iskolánkban nemes hagyomány a kultúra ápolása. Az irodalom terén is kiváló eredmények születtek, és számos tanuló jó irodalmi képességekkel rendelkezik. Ezen felül azonban minden iskolában elősegítik az irodalom megszerettetését, megismerését iskola diákjaiból alakult Irodalmi Színpadok.

Pár évvel ezelőtt már volt gimnáziumunkban Irodalmi Színpad, amelyet az akkori negyedikesek vezettek, és igen szép eredményeket értek el. Tanulmányaik befejezése után azonban velük együtt megszűnt a színpad is. A múlt évben néhány lelkes elsős megpróbálkozott újat alakítani. Ha nem is járt sikerrel a múltévi próbálkozás, idén — a tavalyi hibákat leküzdve, és okulva azokból — ismét megalakult a Petőfi Gimnázium Irodalmi Színpada.

Az érdeklődés kétségkívül nagy, amint ez már az első összejövetelen — a tehetségkutatáson — megnyilvánult. Az eredmény nemcsak mennyiségileg, hanem minőségileg is igen biztató. Nagy előnyt jelent az egyik kedves szülő tevékeny segítségével, aki a Vígszínház rendezője.

Távlati terveink is vannak. Az ezévi terven kívül — ami rendkívül érdekesnek ígérkezik — szerepelnek olyanok is, melyek a következő tanévekre is szólnak.

A Színpad jelenleg a Budai Diáknapokra készül. A műsor, amit elő fog adni, egy irodalmi összeállítás lesz a felszabadulás tiszteletére. Tulajdonképpen az előadott versekkel próbálja ismertetni az első világháború végétől körülbelül napjainkig tartó kort, *különös jelentőséget szentelve hazánk felszabadulásának*. A próbák már tavaly év vége óta folynak.

A mostaniak úgy szeretnék végigvinni az Irodalmi Színpadot, hogy az utánuk következőknek megfelelő alapjuk legyen „elődeik nemes hagyományainak” folytatására.

De a tervben nemcsak próbák, illetve előadások szerepelnek; ezt színes program egészíti ki. A Színpad tagjai nemcsak szórakoztatnak, hanem maguk is szórakoznak. Szerepel a programban mozi-, színházlátogatás, múzeumok megtekintése, ankétok neves írókkal és előadóművészekkel, rendezvények stb.

Az eddig lezajlott összejövetelek között már találunk olyat, ahol szép magyar verseket hallgattak hanglemezről, majd utána mintegy másfél órán keresztül szórakozva ismerkedtek egymással.

Bizakodással nézhetünk a jövő felé: ha a kezdeti lelkesedés továbbra is megmarad és a tehetség kitar-

tással és szorgalommal is párosul, akkor bizonyos, hogy az Irodalmi Színpad szereplését siker koronázza.

Addig is jó eredményt, sok sikert kívánunk az Irodalmi Színpad tagjainak.

(—ai)

SPORT

Iskolánk régóta nevezetes sportéletéről. Nem egy neves sportegyesület kezdte itt pályafutását, és az utánpótlás is biztosítva van. Ezt bizonyítja az alábbi három példa is:

Hazai Balázs

Első eredményét serdülő korosztályban, 1963-ban érte el, a Budapesti Váltóbajnokságon, mint a 4×800 m-es váltó tagja, I. lett. 300 m-t 44,8 mp., 400 m-t 59,8 mp. alatt futja. 1964-ben ifjúsági korosztályban versenyzett, az alábbi eredményekkel:

I. ker. mezei versenyen 1500 m-en I. hely. (4:48,6 mp.) A Népstadionban 1000 m-en 2:44,8 mp-es, 1500 m-en 4:21,5 mp-es eredményt ért el.

Kardos Ferenc

Serdülőként 1963-ban ő is részt vett a 4×800 m-es váltóban. Nagy része van az I. hely megszerzésében. A Budapesti Serdülő Bajnokságon, 1000 m-en a II. helyet szerezte meg (2:45,3 mp.)

A Budapesti Középiskolai Bajnokságon, 800 m-en szintén II. (2:07,2 mp.) 1964-ben, mint ifjúsági versenyző, az I. ker. mezei versenyen, 1500 m-en I. (4:49,2 mp.). Az Országos Középiskolai Bajnokságon IV., (4:15,1 mp.).

Az Ifjúsági Kupa V. helyezette, 1500 m-en (4:14,8 mp.).

Koppányi Zsolt

1961-ben kezdett atlétizálni. Még ebben az évben bekerült az iskolaválogatottba. 1962-ben már középiskolai válogatott. 1963-ban háromszor nyert Budapest bajnokságot. 1964-ben az Országos Középiskolai Bajnokságon 400 m-es gátfutásban II. lett. A VASAS csapatával 3 napos nemzetközi versenyen

volt Csehszlovákiában. 3 év alatt kb. 60 versenyt nyert.

További sikereket kívánunk mindhármuknak és az iskola többi sportolójának is!

(Püspök II. f.)

HÍREK

Vegyél részt az IRODALMI SZAKKÖR programjában! Járj velünk színházba! Németh László: II. József március hóban. Arnold Wesker: Gyökerek — április hóban. Az előadást követő szakkörön ankétot tartunk. Jelentkezz Koller Etelkánál (I. d.).

*

Több mint 3000 kötetével vár benneteket az Ifjúsági Könyvtár. Nemcsak a kötelező és ajánlott irodalmi olvasmányokat találjátok meg itt helyben a gimnáziumi épületében, hanem a mai magyar és világirodalom sok érdekes új kiadványát és az órákon nem tárgyalt klasszikusokat. Ezen kívül a legérdekesebb ismeretterjesztő műveket is folyamatosan beszerezzük (útleírások, technika stb.).

Kölcsönzés naponta a nagyszünetben és a tanítás után 1/2-2 óráig.

Mit olvasol Ringo?... a Pad-társat!!!

Ara: 2,— Ft

A Petőfi Sándor Gimnázium (Budapest I., Attila út 43.)
KISZ szervezetének folyóirata

Főszerkesztő: Borgó András IV. e.

Szerkesztőbizottság: Balassa Péter IV. d., Bálint Gyula IV. e.,

Borbás József II. f., Gervai András II. e., Koós Anna III. c.,

Kömüves Judit I. a., Kövesdi Rózsa II. f.

Szerkesztésért felelős: Szentgyörgyi Istvánné tanárnő

Kiadásért felelős: Kerekes Sándor igazgató

65.1120. Állami Nyomda, Budapest